

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra, soudce Milana Podhrázkého a soudkyně Jiřiny Chmelové v právní věci žalobce: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, proti žalovanému: **Odvolační finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 8. 2025, č. j. 17 Af 5/2025-66,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 8. 2025, č. j. 17 Af 5/2025-66, **se zrušuje** a věc **se vrací** městskému soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 19. 12. 2024, č. j. 38525/24/5100-10612-710970, žalovaný podle § 116 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), změnil platební výměr na odvod za porušení rozpočtové kázně ze dne 29. 6. 2023, č. j. 05641358/23/2000-31472-112143, vydaný Finančním úřadem pro hlavní město Prahu. Změna platebního výměru spočívala ve změně výše odvodu za porušení rozpočtové kázně z 25 021 736 Kč na 125 108 677 Kč.

II.

[2] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu k Městskému soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 26. 8. 2025, č. j. 17 Af 5/2025-66, žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[3] Městský soud shledal žalobou napadené rozhodnutí o odvolání nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost ze tří důvodů. Prvním důvodem je skutečnost, že ze zprávy o daňové kontrole a z napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda daňové orgány dospěly k závěru o porušení rozpočtové kázně žalobcem z jednoho, nebo ze dvou důvodů. Ve zprávě o daňové kontrole správce daně totiž jednak konstatuje, že žalobce vytvořil stav exkluzivity pro jednoho dodavatele a nepostupoval v souladu s právními předpisy, a tím se neřídil § 21 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 2/1969 Sb.“), a jednak žalobci vytýká nenaplnění podmínek § 63 odst. 3 a odst. 5 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZZVZ“), a nedodržení zásady stanovené v § 6 odst. 2 téhož zákona. Případné porušení § 21 zákona č. 2/1969 Sb. však může jako důvod porušení rozpočtové kázně stát samostatně, bez návaznosti na ZZVZ. Podle městského soudu žalovaný tuto nejasnost v napadeném rozhodnutí o odvolání nijak neodstranil.

[4] Druhým důvodem, pro který shledal městský soud žalobou napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, je skutečnost, že není patrné, ve vztahu k jakému konkrétnímu usnesení vlády ČR (č. 766 ze dne 16. 10. 2013, nebo č. 733 a č. 749 ze dne 25. 9. 2013) je žalobci vytýkáno porušení § 21 zákona č. 2/1969 Sb. a jakým konkrétním jednáním se měl jeho porušení dopustit. Tato nejasnost je umocněna vymezením předmětu daňové kontroly podle oznámení o zahájení daňové kontroly ze dne 20. 5. 2022, č. j. 4901646/22/2000-31472-108245.

[5] Třetím důvodem, pro který shledal městský soud žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost, je skutečnost, že žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že správce daně dospěl k závěru, že žalobce „*neprokázal naplnění podmínky ustanovení § 63 odst. 3 a 5 téhož zákona pro zadání v JŘBU, kdy jeho jednáním došlo k nedodržení zásad ve smyslu § 6 odst. 2 téhož zákona*“ (viz bod [35] napadeného rozhodnutí). Zároveň uvedl, že „[n]icméně faktem zůstává, že porušení rozpočtové kázně bylo konstatováno z důvodu porušení podmínky § 63 odst. 3 písm. b) a § 6 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek, jak bylo připomenuto v bodě [35] tohoto rozhodnutí. K tomu odvolací orgán dodává, že by totiž byl zcela nelogický závěr o porušení § 63 odst. 5 zákona o zadávání veřejných zakázek, když samotné odůvodnění použití JŘBU ve Výzvě bylo zadavatelem definováno existencí důvodů dle § 63 odst. 3 písm. b) téhož zákona.“. Podle městského soudu obě tvrzení žalovaného vedle sebe neobstojí. Ze zprávy o daňové kontrole přitom jednoznačně vyplývá, že se správce daně zabýval splněním podmínek pro konání jednacího řízení bez uveřejnění (dále jen „JŘBU“) jak podle § 63 odst. 3 písm. b) ZZVZ, tak podle § 63 odst. 5 ZZVZ, přičemž dospěl k závěru, že žalobce neprokázal splnění podmínek ani jednoho z uvedených ustanovení ZZVZ. V souladu s uvedeným pak žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce „*neprokázal naplnění podmínky ustanovení § 63 odst. 3 a 5 téhož zákona pro zadání v JŘBU, kdy jeho jednáním došlo k nedodržení zásad ve smyslu § 6 odst. 2 téhož zákona*“ (viz bod [35] napadeného rozhodnutí). Za uvedeného stavu věci je naprosto nelogické a nekonzistentní konstatování žalovaného, že porušení rozpočtové kázně bylo správcem daně konstatováno z důvodu porušení podmínky § 63 odst. 3 písm. b) a § 6 odst. 2 ZZVZ a že by byl zcela nelogický závěr o porušení § 63 odst. 5 ZZVZ. Uvedeným konstatováním žalovaný v napadeném rozhodnutí *de facto* popřel závěr,

pokračování

ke kterému dospěl pouze o jeden odstavec výše. Navíc konstatování žalovaného nemá oporu ve zprávě o daňové kontrole.

[6] Městský soud shledal žalobou napadené rozhodnutí o odvolání nepřezkoumatelným také pro nedostatek důvodů, když se žalovaný nezabýval žalobcem tvrzenými důvody konání JŘBU podle § 63 odst. 5 ZZVZ s odůvodněním, že žalobce v zadávací dokumentaci uvedl důvod jeho konání podle § 63 odst. 3 písm. b) ZZVZ. Takový přístup žalovaného však s ohledem na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2023, č. j. 4 As 31/2023-26, podle názoru městského soudu neobstojí. Žalovaný byl povinen se tvrzením žalobce o splnění důvodů konání JŘBU podle § 63 odst. 5 ZZVZ zabývat. Konkrétně povinností stěžovatele bylo zjistit, zda tvrzení žalobce o splnění důvodů konání JŘBU podle § 63 odst. 5 ZZVZ má svůj základ ve skutkových tvrzeních uvedených v zadávací dokumentaci předmětné zakázky, zejména pak ve zprávě o zadávacím řízení.

[7] Městský soud dále uvedl, že dílčí nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí nebrání, aby podrobil napadené rozhodnutí přezkumu v částech, ve vztahu k nimž nebyla soudem nepřezkoumatelnost shledána, a to na podkladě žalobcem uplatněných žalobních bodů. Námitky žalobce, že ho v řízení o odvodu za porušení rozpočtové kázně na rozdíl od správce daně netíží důkazní břemeno a že oprávněně užil JŘBU podle § 63 odst. 3 písm. b) ZZVZ, městský soud shledal nedůvodnými. Vzhledem ke zjištěné dílčí nepřezkoumatelnosti se však již nemohl zabývat výši vyměřeného odvodu za porušení rozpočtové kázně.

III.

[8] Proti tomuto rozsudku podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[9] Podle stěžovatele nelze považovat žalobou napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ani pro nedostatek důvodů. K prvnímu důvodu nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost stěžovatel uvedl, že městský soud nerefletoval apelační princip daňového řízení a zcela pominul dílčí korekci závěrů správce daně ve zprávě o daňové kontrole provedené stěžovatelem v žalobou napadeném rozhodnutí. Městský soud nadto tyto shledané nejasnosti zcela izoloval od komplexního znění odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, resp. závěrů v něm uvedených. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí zcela jasně plyne stěžovatelem provedené posouzení závěrů správce daně a na základě tohoto posouzení jsou zcela zřejmé závěry dovozované samotným stěžovatelem, tj. zejména to, že žalobce neprokázal, že v posuzovaném případě byly dány v zadávací dokumentaci jím tvrzené důvody pro užití JŘBU podle § 63 odst. 3 písm. b) ZZVZ, když následně nedodržel zásady stanovené v § 6 odst. 2 téhož zákona, čímž porušil zákonnou povinnost, která koresponduje s naplněním skutkové podstaty neoprávněného použití peněžních prostředků státního rozpočtu, pročez došlo k porušení rozpočtové kázně. Podstata porušení rozpočtové kázně tak v případě žalobce nespočívala v porušení dotčených usnesení vlády a na ně navazující nedodržení § 21 zákona č. 2/1969 Sb., jak dovodil správce daně a návazně na to dovozuje také městský soud v napadeném rozsudku ze zprávy o daňové kontrole. Proto stěžovatel provedl

korekci právního názoru správce daně, přičemž však s celkovým závěrem správce daně o porušení rozpočtové kázně žalobcem souhlasil. Nemůže tedy obstát závěr městského soudu, že stěžovatel tuto nejasnost v žalobou napadeném rozhodnutí nijak neodstranil. Ze strany městského soudu se tak jednalo o neadekvátní směšování závěrů prvostupňového správce daně a jejich následného posouzení stěžovatelem.

[10] K druhému důvodu nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost stěžovatel uvedl, že jelikož je z žalobou napadeného rozhodnutí zjevné, že žalobci nebylo vytýkáno porušení § 21 zákona č. 2/1969 Sb., nebyl dán důvod v tomto rozhodnutí odkazovat na usnesení vlády č. 766, k němuž vztahuje správce daně ve zprávě o daňové kontrole konstatované porušení § 21 zákona č. 2/1969 Sb. ze strany žalobce. Žalobou napadené rozhodnutí pak následně obsahuje odkazy na usnesení vlády č. 733 a č. 749 ze dne 25. 9. 2013 pro dokreslení povinnosti žalobce jednat v otevřeném zadávacím řízení. Postupoval-li následně žalobce prostřednictvím JŘBU, měl důvodnost a naplnění jím tvrzených zákonných podmínek pro tento svůj postup v řízení prokázat, což neučinil.

[11] K třetímu důvodu nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost stěžovatel uvedl, že městský soud chybně směšuje závěry prvostupňového správce daně a stěžovatele. Městským soudem citované pasáže žalobou napadeného rozhodnutí (konkrétně z odst. [35] a z odst. [37]) jsou vytrženy z kontextu ostatních závěrů stěžovatele. Stěžovatel v dotčené části rozhodnutí o odvolání reaguje na námitky žalobce, kdy tento mimo jiné doplnil svou argumentaci o důvody, které mají prokázat oprávněnost užití JŘBU podle § 63 odst. 5 ZZVZ a vyjádřil polemiku nad nemožností kumulativního splnění obou podmínek, tj. § 63 odst. 3 písm. b) a § 63 odst. 5 ZZVZ. Stěžovatel v příslušné pasáži vyjádřil jednoznačný názor, že v dané věci nebylo ze strany žalobce prokázáno naplnění § 63 odst. 3 písm. b) ZZVZ, když tento důvod byl žalobcem tvrzen již v zadávací dokumentaci. Pokud zadání veřejné zakázky v JŘBU nebylo zdůvodňováno § 63 odst. 5 ZZVZ již v zadávací dokumentaci, nelze se tohoto s úspěchem dovolávat až následně v rámci daňového řízení. S ohledem na to stěžovatel v dotčené části rozhodnutí o odvolání upřesnil pasáž zprávy o daňové kontrole na straně 21, kde správce daně nepřesně uvedl, že žalobce neprokázal oprávněnost (neprokázal naplnění podmínek) postupu JŘBU podle § 63 odst. 3 a 5 ZZVZ. Nemůže proto obstát závěr městského soudu, že konstatování stěžovatele je nekonzistentní a nelogické.

[12] Pokud jde o nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, stěžovatel uvedl, že nerozporuje závěry vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2023, č. j. 4 As 31/2023-26. Zadavateli nic nebrání změnit právní kvalifikaci skutkových důvodů JŘBU, které uvedl v zadávací dokumentaci. Avšak, jak také konstatoval kasační soud v citovaném rozsudku, rozhodné pro posouzení věci je skutkové vymezení konání v JŘBU uvedené v zadávací dokumentaci. Podle závěrů městského soudu pak bylo povinností stěžovatele zjistit, zda tvrzení žalobce o splnění důvodů konání JŘBU podle § 65 odst. 5 ZZVZ má svůj základ ve skutkových tvrzeních uvedených v zadávací dokumentaci předmětné zakázky, zejména pak ve zprávě o zadávacím řízení. Stěžovatel ovšem takto v řízení jednoznačně postupoval. Žalobce nejprve v dokumentu F15 - Oznámení o dobrovolné průhlednosti ex ante zveřejněném ve Věstníku veřejných zakázek dne 10. 11. 2016 vyjádřil původní záměr zadat veřejnou zakázku v JŘBU podle § 63 odst. 3 písm. b) a odst. 5 ZZVZ s odůvodněním, že „Veřejná zakázka je oslovenému dodavateli

pokračování

zadávana v jednacím řízení bez uveřejnění z důvodu existence tzv. technických důvodů jedinečnosti a krajní nouze ve smyslu § 63 odst. 3 písm. b) a odst. 5) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek.“ Tedy s pouhým obecným odkazem na předmětná zákonná ustanovení. Následně na základě doporučení Pracovní skupiny Rady vlády a souhlasu Rady vlády žalobce dne 2. 12. 2016 sdělil, že bude odstraněn důvod realizace veřejné zakázky s odkazem na § 63 odst. 5 ZZVZ. V zadávací dokumentaci k veřejné zakázce „Zajištění migračních a přechodových služeb OKaplikací pro MPSV“ ze dne 14. 12. 2016 je pak pod bodem 4 (způsob zadání veřejné zakázky) uveden jako důvod odkaz na § 3 písm. e) ve spojení s § 63 odst. 3 písm. b) ZZVZ. K tomuto žalobce uvedl, že odůvodnění použití JŘBU je součástí výzvy k jednání. V samotné výzvě k jednání v JŘBU ze dne 14. 12. 2016 k dotčené veřejné zakázce je jako odůvodnění použití JŘBU pod bodem 4 uvedena argumentace k existenci technických důvodů, konkrétně pak, že dodavatel je plně obeznámen s prostředím MPSV, v současné době systém podporuje a rozvíjí, realizace činností prostřednictvím dodavatele bez zkušeností by vedla k destabilizaci systému dávek, zaměstnanosti a portálu MPSV a ÚP ČR, z technického hlediska nelze oddělit plnění dodávaná dodavatelem a plnění podle veřejné zakázky, systém je unikátní, vzájemně propojen a interoperabilní, plnění veřejné zakázky nelze provést bez spolupráce s dodavatelem, z technického hlediska je dodavatel jediný subjekt schopný realizovat předmět plnění veřejné zakázky, disponuje nezastupitelnými technickými znalostmi systému v prostředí MPSV a ÚP ČR. Uvedená skutková tvrzení jsou podle stěžovatele zcela jednoznačně právně podřaditelná pod § 63 odst. 3 písm. b) ZZVZ. Neobstojí ani závěr městského soudu, že se stěžovatel v žalobou napadeném rozhodnutí odmítl zabývat žalobcem tvrzenými důvody konání JŘBU podle § 63 odst. 5 ZZVZ. Vypořádání provedené v odst. [35] až [42] rozhodnutí o odvolání je zcela adekvátní rozsahu vznesených námitek a žalobcem tvrzenému naplnění podmínky podle § 63 odst. 5 ZZVZ vznesenému až v rámci odvolacího řízení. Pokud zadání veřejné zakázky v JŘBU nebylo žalobcem zdůvodňováno skutkovými tvrzeními podřaditelnými pod § 63 odst. 5 ZZVZ již v zadávací dokumentaci, nelze se tohoto s úspěchem dovolávat až následně v rámci daňového řízení, kdy žalobce skutková tvrzení uvedl až v odvolání a v reakci na seznámení podle § 115 daňového řádu. Otázkou naplnění důvodů pro postup v JŘBU podle § 63 odst. 5 ZZVZ se tedy stěžovatel zabýval, kdy bylo konstatováno s ohledem na skutečnosti vyplývající ze skutkového stavu věci a ze spisového materiálu, že podmínky podle tohoto ustanovení nemohly být naplněny, když tyto nebyly řádně tvrzeny. Rozhodnou skutečností je, že v zadávací dokumentaci žalobce odůvodňoval použití JŘBU právě s odkazem na § 63 odst. 3 písm. b) ZZVZ (nikoliv podle odst. 5 téhož ustanovení), přičemž důkazní břemeno stran prokázání naplnění podmínek pro JŘBU tíží zadavatele. Neprokázání naplnění podmínky § 63 odst. 3 písm. b) ZZVZ ze strany žalobce městský soud potvrdil. Nemůže proto obstát závěr městského soudu, že stěžovatel neučinil úvahu, zda byla skutková tvrzení žalobce v zadávací dokumentaci podřaditelná pod § 63 odst. 5 ZZVZ.

[13] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[14] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti podpořil závěry městského soudu a navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Vyjádřil se rovněž podrobně k jednotlivým okruhům kasačních námitek.

IV.

[15] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost je důvodná.

[17] Podstatou kasační stížnosti je nesouhlas stěžovatele s posouzením právní otázky nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí ze strany městského soudu, kdy stěžovatel je toho názoru, že jeho rozhodnutí o odvolání nelze považovat za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ani pro nedostatek důvodů.

[18] V souladu s ustálenou judikaturou lze obecně považovat rozhodnutí správního orgánu za nepřezkoumatelné z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo za předpokladu, že v něm uvedené úvahy a závěry nemají oporu v provedeném dokazování, popř. dostatečně nereflktují námítky účastníka řízení nebo je bez dalšího označují za mylné či vyvrácené (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35, a ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44). K tomu je vhodné doplnit, že správní řízení tvoří dohromady jeden funkční celek, což znamená, že otázku přezkoumatelnosti je třeba vždy hodnotit v závislosti na vzájemné provázanosti prvostupňového a napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 As 10/2012-48). Nelze poté automaticky považovat rozhodnutí za nepřezkoumatelná jen z toho důvodu, že správní orgány striktně neodpovídají na každou dílčí námitku účastníka řízení, pakliže v rámci odůvodnění rozhodnutí předestírou dostatečně přesvědčivou a logicky provázanou argumentaci, která vypořádává stěžejní námítky účastníka řízení tím, že prezentuje odlišný názor na potřebnou míru zjišťování skutkového stavu a jeho právní kvalifikaci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 252/2016-48).

[19] Pokud jde o první důvod nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost, kdy podle názoru městského soudu ze zprávy o daňové kontrole a z napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda daňové orgány dospěly k závěru o porušení rozpočtové kázně žalobcem z jednoho, nebo ze dvou důvodů, Nejvyšší správní soud musí přisvědčit stěžovateli, že městský soud nerefletoval apelační princip daňového řízení a pominul dílčí korekci závěrů správce daně ve zprávě o daňové kontrole provedené stěžovatelem v rozhodnutí o odvolání. Byť v žalobou napadeném rozhodnutí není výslovně uvedeno, že stěžovatel jako odvolací orgán koriguje závěr správce daně o porušení rozpočtové kázně z důvodu porušení § 21 zákona č. 2/1969 Sb., tento postup z něj implicitně vyplývá. Stěžovatel v žalobou napadeném rozhodnutí jasně konstatoval, že důvod porušení rozpočtové kázně žalobcem spočívá výhradně ve skutečnosti, že žalobce v posuzovaném případě neprokázal existenci v zadávací dokumentaci jím tvrzených důvodů pro užití JŘBU podle § 63 odst. 3 písm. b) ZZVZ.

[20] Druhý důvod nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost, který podle městského soudu spočívá ve skutečnosti, že není patrné, ve vztahu k jakému konkrétnímu usnesení vlády ČR je žalobci vytýkáno porušení § 21 zákona č. 2/1969 Sb. a jakým konkrétním

pokračování

jednáním se měl jeho porušení dopustit, pak úzce souvisí s prvním důvodem. Jelikož, jak bylo shora uvedeno, tento první důvod nepřezkoumatelnosti není v případě žalobou napadeného rozhodnutí dán, nemůže obstát ani druhý důvod. Jestliže stěžovatel ve svém rozhodnutí jasně deklaroval, že spatřuje důvod porušení rozpočtové kázně výhradně ve skutečnosti, že žalobce neprokázal existenci v zadávací dokumentaci jím tvrzených důvodů pro užití JŘBU podle § 63 odst. 3 písm. b) ZZVZ, pak nebylo nutné zabývat se tím, ve vztahu k jakému konkrétnímu usnesení vlády ČR prvostupňový správce daně žalobci vytýkal porušení § 21 zákona č. 2/1969 Sb. a jakým konkrétním jednáním se měl jeho porušení dopustit, neboť tato úvaha nebyla podstatná pro závěr o naplnění skutkové podstaty neoprávněného použití peněžních prostředků státního rozpočtu.

[21] Podle názoru Nejvyššího správního soudu není dán ani třetí důvod nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost. Tvrzení správce daně, že žalobce neprokázal naplnění podmínky § 63 odst. 3 a 5 ZZVZ pro zadání JŘBU, stěžovatel v žalobou napadeném rozhodnutí upřesnil v tom smyslu, že správce daně konstatoval porušení rozpočtové kázně z důvodu, že žalobce neprokázal existenci technických důvodů pro zadávání v JŘBU podle § 63 odst. 3 písm. b) ZZVZ, nikoliv že žalobce porušil § 63 odst. 5 téhož zákona. V této souvislosti stěžovatel poukázal na skutečnost, že odůvodnění použití JŘBU ve výzvě ze dne 14. 12. 2016 bylo samotným žalobcem definováno existencí důvodů podle § 63 odst. 3 písm. b) ZZVZ, a proto by byl nelogický závěr o porušení § 63 odst. 5 ZZVZ ze strany žalobce. Úvahy správce daně týkající se (ne)naplnění podmínek § 63 odst. 5 ZZVZ pak byly podle názoru stěžovatele reakcí na žalobcovy námitky k dosavadnímu výsledku kontrolního zjištění (zaevidované správcem daně dne 26. 5. 2023, pod č. j. 5219734/23). Stěžovatel tedy nepopřel své závěry uvedené v žalobou napadeném rozhodnutí, toliko korigoval závěr správce daně uvedený na str. 21 zprávy o daňové kontrole.

[22] Neobstojí ani poslední důvod nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Jak bylo již výše uvedeno, žalobce v zadávací dokumentaci uvedl důvod konání JŘBU podle § 63 odst. 3 písm. b) ZZVZ a k tomuto důvodu uvedl skutková tvrzení. Městský soud v napadeném rozsudku konstatoval, že bylo povinností stěžovatele zjistit, zda tvrzení žalobce o splnění důvodů konání JŘBU podle § 63 odst. 5 ZZVZ má svůj základ ve skutkových tvrzeních žalobce uvedených v zadávací dokumentaci předmětné veřejné zakázky, zejména ve zprávě o zadávacím řízení. Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem, že žalobce v zadávací dokumentaci veřejné zakázky uvedl skutková tvrzení, která lze podřadit toliko pod § 63 odst. 3 písm. b) ZZVZ. Konkrétně uvedl, že dodavatel je plně obeznámen s prostředím MPSV, v současné době systém podporuje a rozvíjí, realizace činností prostřednictvím dodavatele bez zkušeností by vedla k destabilizaci systému dávek, zaměstnanosti a portálu MPSV a ÚP ČR, z technického hlediska nelze oddělit plnění dodávaná dodavatelem v minulosti a plnění podle veřejné zakázky, systém je unikátní, vzájemně propojen a interoperabilní, plnění veřejné zakázky nelze provést bez spolupráce s dodavatelem, z technického hlediska je dodavatel jediný subjekt schopný realizovat předmět plnění veřejné zakázky, disponuje nezastupitelnými technickými znalostmi systému v prostředí MPSV a ÚP ČR. Žádná další skutková tvrzení, která by se dala podřadit pod § 63 odst. 5 ZZVZ, žalobce v zadávací dokumentaci neuvedl. Jak přitom vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2023, č. j. 4 As 31/2023-26, na který poukazuje i městský soud, byť nic nebrání zadavateli změnit právní kvalifikaci

skutkových důvodů JŘBU, které uvedl v zadávací dokumentaci, rozhodné pro posouzení věci je skutkové vymezení konání v JŘBU uvedené v zadávací dokumentaci. Dodatečná změna skutkových důvodů zadání zakázky v JŘBU tedy není přípustná, neboť v opačném případě by došlo k porušení zásady transparentnosti upravené v § 6 odst. 1 ZZVZ. Stěžovatel se pak zabýval žalobcem tvrzenými důvody konání JŘBU podle § 63 odst. 5 ZZVZ v odst. 35 až 41 žalobou napadeného rozhodnutí ve zcela dostatečném rozsahu, a to zejména s ohledem na to, že žalobce skutková tvrzení o naplnění podmínky podle § 63 odst. 5 ZZVZ uplatnil poprvé až v odvolacím řízení.

[23] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené napadený rozsudek městského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Městský soud je v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[24] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. května 2026

David Hipšr
předseda senátu